

Alvor, men jeg tror, at han vil give mig Ret i, at vor Erfaring hidtil ikke har godtgjort, at man i paakommende Tilfælde er særdeles villig til at bringe en saa alvorlig Straf til Anvendelse i slige Tilfælde. Det er, som sagt, forekommet mig, at der i dette Lovforslag var gjort en meget stærk Anvendelse af Livsstraf. I Øvrigt er der enkelte Punkter i Lovforslaget, hvor det virkelig er paafaldende, i hvilken Grad man, uden at jeg kan se nogen rimelig Grund dertil, har fjernet sig fra den borgerlige Straffelov. Det gjælder navnlig om §§ 88 og 89, som handle om Straf for Rømning og altsaa ogsaa for Meddelagtighed deri. Det er i højeste Grad paafaldende, hvor meget disse Bestemmelser ere mildere end de, der findes i den borgerlige Straffelov. I § 88 hedder det saaledes, at i Frestid skal Straffen for Rømning være første Gang Fængsel, dog ikke under simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, anden Gang Fængsel i anden Grad, og, naar Forbrydelsen atter gjentages, Strafarbejde indtil 4 Aar. Men i den borgerlige Straffelov gaar det anderledes voldsomt til. Det hedder der i § 77, at den, som i Frestid forleder Nogen af det tjenestgjørende Mandskab i Hæren eller paa Flaaden til at rømme eller understøtter saadan Rømning, straffes med Fængsel ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel eller med Forbedringshusarbejde indtil 3 Aar. Straffen er altsaa, som man ser, meget strengere for den, der understøtter en Rømningsmand, end for den, der selv rømmer, og tager jeg Forholdet i Krigstid, saa bliver Forskjellen endnu mere paafaldende. I § 89 i dette Lovforslag hedder det saaledes, at den, som i Krigstid gjør sig skyldig i Rømning, straffes med Fængsel i anden Grad eller med Strafarbejde ikke over 3 Aar, men den borgerlige Mand, som understøtter en Rømningsmand, straffes, naar Landet er i Krig, med Strafarbejde indtil 8 Aar. Altsaa, den militære Person kan kun straffes med indtil 3 Aars Strafarbejde, medens den borgerlige straffes med indtil 8 Aars Strafarbejde som ubetinget Straf, saaledes at der ikke engang kan vælges en lavere Straf (C. B. Nyholm:

Læs § 89 ud!). Ja, der staar, at gjentages Forbrydelsen, skal Straffen være Strafarbejde indtil 4 Aar, og der bliver altsaa altid tilbage, at den Borger, der understøtter en Rømningsmand, skal i Krigstid ubetinget straffes med Strafarbejde, medens den Krigsmand, der i Krigstid gjør sig skyldig i Rømning, kan straffes med Fængsel i anden Grad eller med Strafarbejde og da ikke i over 3 Aar. Jeg ser ikke, hvorledes en saadan Anomali skulde lade sig forsvare, og Anomalien bliver endnu mere paafaldende, naar man tænker sig, at baade en Militær og en Civil understøtte en saadan Rømning, thi saa bliver den Civile dømt efter de Bestemmelser i den borgerlige Straffelovgivning, som jeg før læste op, medens den Militære ikke en Gang bliver dømt efter disse Bestemmelser i den militære Straffelovbog, men efter en mildere Regel, idet Reglerne om Meddelagtighed ville komme til Anvendelse ved Siden af de andre. Dette er aabenbart ikke tilstrækkelig retfærdiggjort ved den Betragtning, der staar bag i Motiverne, idet man har ment, at man ikke vilde være saa stem imod Rømningsmanden, da man i Reglen faar fat i ham, og Tilfældet altsaa ikke er saa farligt; thi skulde det være rigtigt, saa turde det gjælde fuldt saa meget for den Civile, der hjælper en Militær til at rømme, som for den Militære, der rømmer. Der er paa flere andre Punkter i Lovforslaget lignende besynderlige Anomalier lige overfor den borgerlige Straffelovgivning; men da de ikke ere saa fremtrædende og klare, og da det kun er som Exempler, at jeg har fremdraget de andre Punkter her under 1ste Behandling, skal jeg ikke opholde mig videre derved. Omvendt skal jeg i Forbigaaende kun gjøre den Bemærkning, at der maasse er et Punkt, i hvilket den militære Straffelov har fulgt den borgerlige Straffelov i en Grad, som jeg ikke fuldstændig kan følge med eller billige. Det er i den Slutningsbestemmelse, som findes i § 70, og som fritager den, der har undladt at anmelde et forræderisk Foretagende, for Straf, naar Bedkommende hører til den Skyldiges Slægtninge i op- eller nedstigende Linie, Søskende, Ugtefælle, Fosterforeldre eller Fosterbørn, medmindre han er den Skyldiges Fore-